

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU

credobanka d.d. Split u stečaju	
Datum i vrijeme prijema	Broj
11.12.2020.	2846

10 P-335/2014-34

X 3 ZINERCA

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Trgovački sud u Osijeku, po sucu pojedincu mr.sc. Mirjani Baran, u pravnoj stvari tužitelja 1 JEZGRA d.o.o. u stečaju, Cerić, K. Tomislava 48, OIB:55303512502, tužitelja 2 MIRJANE TURUDIĆ iz Vinkovaca, B. Miškine 1, OIB:89496929366 i tužitelja 3 ROBERTA TURUDIĆA iz Cerića, K. Tomislava 48, OIB:44269481807, svi zastupani po punomoćniku Antunu Babiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Babić & Babić j.t.d. Vinkovci, Duga ulica 6, protiv tuženika CREDO BANKA d.d. u stečaju, Split, Zrinjsko-Frankopanska 58, OIB:94141384086, kojega zastupa punomoćnik Mirko Lončar, dipl. iur, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, v.p.s. 34.885.267,35 kn, nakon glavne i javne rasprave zaključene 19. studenog 2015. u nazočnosti tužiteljeva punomoćnika, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, na ročištu za objavu sudske odluke održanom 27. studenog 2015.

presudio je

I. Proglašava se nedopuštenom ovrha na nekretninama:

- kč.br. 4202 u naravi vinograd Borinci, površine 490 m2, upisana u zk.ul. 2213 k.o. Vinkovci,
- kč.br. 1536/16 u naravi oranica Ulica Križnog puta, površine, 4783 m2, upisana u zk.ul. br. 2045 k.o. Nuštar,
- 262/10000 suvlasničkog dijela nekretnine, uključujući zemljište i zajedničke dijelove zgrade, povezanog temeljem odredbe čl. 68. i čl. 370. st. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, s vlasništvom posebnog dijela zgrade sagrađene na kč.br. 3285/1 u naravi stambeno-poslovna zgrada br. 1 u Ulici P. Miškina površine 387 m2 i parkiralište površine 255 m2 upisana u zk.ul. br. 1461 k.o. Vinkovci, što u naravi predstavlja Lokal L-3 u prizemlju u Elaboratu označen zelenom bojom, ukupne korisne površine 29,70 m2 te jednog parkirnog mjesta P-3 u dvorištu, upisan u poduložak 3,
- kč.br. 765 u naravi poslovna zgrada br. 40 u Ulici Ante Starčevića, dvorište, voćnjak i oranica, ukupne površine 14669 m2 upisana u zk.ul. 894 k.o. Cerić,
- kč.br. 561 u naravi kuća i dvorište u selu ukupne površine 793 m2 upisana u zk.ul. br. 1202 k.o. Cerić, koja ovrha je određena rješenjem o ovrsi Općinskog suda u Vinkovcima broj Ovr-1540/12 od 25. srpnja 2012.,

određena na temelju Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 4. svibnja 2010. koji je solemniziran po javnom bilježniku Mirodaru

8

Kovaču u Vinkovcima, pod brojem OV-6989/2010 od 7. svibnja 2010., za zatezne kamate na iznos od 856.146,14 kn (osamstopedesetšestisućastočetdesetšestkuna i četrnaestlipa) za razdoblje od 31. ožujka 2012. pa do 17. srpnja 2012.), te ovrha određena na temelju Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 21. ožujka 2010. koji je solemniziran po javnom bilježniku Mirodaru Kovaču u Vinkovcima, pod brojem OV-9051/2011 od 1. srpnja 2011. za iznos od 20.711.811,88 kn (dvadesetmilijunasedamstojedanaestisućaoosmstojedanaestkuna i osmadesetosamlipa) zajedno s pripadajućim zateznim kamatama na taj iznos od 1. siječnja 2012. pa do isplate, te za iznos od 345.422,01 kn (tristočetdesetpettisućaćetristodvdesetdvijekune i jednalipa), te troška ovrhe u iznosu od 3.139,50 kn (tritisućestotridesetdevetkuna i pedsetlipa) zajedno s pripadajućim zateznim kamatama na taj trošak od 25. srpnja 2012. do isplate.

II. Nalaže se tuženiku CREDO BANKA d.d. u stečaju, Split, Zrinjsko-Frankopanska 58, OIB: 94141384086, naknaditi parnični trošak tužitelju 1 JEZGRA d.o.o. u stečaju, Cerić, K. Tomislava 48, OIB:55303512502 u iznosu od 213.369,78 kn (dvjestotrinaesetisućatristošezdesetdevetkuna i sedamdesetosamlipa), tužitelju 2 MIRJANI TURUDIĆ iz Vinkovaca, B. Miškine 1, OIB:89496929366 u iznosu od 213.369,78 kn (dvjestotrinaesetisućatristošezdesetdevetkuna i sedamdesetosamlipa) i tužitelju 3 ROBERTU TURUDIĆU iz Cerića, K. Tomislava 48, OIB:44269481807 u iznosu od 213.369,78 kn (dvjestotrinaesetisućatristošezdesetdevetkuna i sedamdesetosamlipa), odnosno ukupan parnični trošak u iznosu od 640.109,25 kn (šestočetdesettisućastodevetkuna i dvadesetpetlipa), sve u roku 15 dana.

III. Zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška u ukupnom iznosu od 624.890,75 kn (šestodvadesetčetiritisućeosamstodevedesetkuna i sedamdesetpetlipa), odbija se kao neosnovan, a zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška u iznosu od 10.289,75 kn (desettisućadvjestoosamdesetdevetkuna i sedamdesetpetlipa) odbija se kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelji u tužbi kao i tijekom postupka u bitnome ističu kako je Općinski sud u Vinkovcima donio rješenjem o ovrsi 25. srpnja 2012. broj Ovr-1540/12 na temelju kojega je određena ovrha na nekretninama ovršenika ovdje tužitelja. Tužitelji su protiv navedenog rješenja o ovrsi uložili žalbu, pa su rješenjem Općinskog suda u Vinkovcima broj Ovr-1540/12 upućeni u parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom. Tužitelji spore činjenicu da je ovrhovoditelj, ovdje tuženik plasirao sredstva korisniku kredita u inosu od 13.828.032,51 kn za koji su iznos tužitelji u svrhu osiguranja potpisali Sporazum po bojem Ov-6989/2010 od 7. svibnja 2010., kao i da je tuženik plasirao korisniku kredita sredstva u visini od 21.057.234,84 kn za koji iznos su u svrhu osiguranja potpisali Sporazum pod brojem OV-9051/2011 od 21. ožujka 2011. Tužitelj tvrde kako tuženik nije navedene iznos plasirao korisniku kredita te da stoga nisu ispunjeni uvjeti za donošene pobijanog rješenja o ovrsi. Tužitelji nadalje, tvrde kako je javni bilježnik Mirodar Kovač u Vinkovcima, na navedene Sporazume, stavio klauzule ovršnosti, bez da su ispunjeni uvjeti za to. Smatraju kako je javni bilježnik stavio klauzule ovršnosti, a da mu tuženik nije dostavio sve potrebne podatke koji su u predmetnim Sporazumima ugovoreni, kao primjerice dokaz o raskidu ugovora, dospelosti

tražbina. Tijekom postupka tužitelji su tvrdili i kako nisu potpisali Aneks broj 8 Ugovoru o nenamjenskom kreditu broj 6180001212 i da taj Aneks nije potvrđen od strane javnog bilježnika te ne proizvodi pravne učinke. Tužitelji prigovaraju i načinu obračuna kamata i njihovu pripisu glavnici duga. Kako tuženik kao ovrhovoditelj nije bio ovlašten tražiti ovrhu protiv ovršenika ovdje tužitelja, to stoga tužitelji predlažu prihvatiti tužbeni zahtjev u cijelosti i utvrditi nedopuštenom ovrhu na njihovim nekretninama, uz naknadu troškova tužiteljima.

Tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti. U odgovoru na tužbu kao i tijekom postupka u bitnome navodi da raspolaže valjanim ovršnim ispravama koje su stekle svojstvo ovršnosti, te je na temelju tih isprava i podnio prijedlog za ovrhu na nekretninama tužitelja, koje su tužitelji kao založni vjerovnici dali tuženiku za osiguranje njegovih tražbina prema korisniku kredita. Na temelju ovjerenih Sporazuma, založno pravo je i upisano u zemljišnim knjigama u korist tuženika. U odnosu na tužiteljeve navode, ističe kako su neosnovani i da je tuženik plasirao kreditna sredstva korisniku kredita, o čemu je dostavio relevantne dokaze. Na utvrđenja vještaka tuženik nije imao primjedbi. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu troškova tuženiku.

U dokaznom dijelu postupka sud je izvršio uvid u Ugovor o nenamjenskom kreditu broj 6180001212 od 3. siječnja 2008. s internim nalogima za knjiženje, te Aneksima toga Ugovora od broj 1. do broja 9. s priložima, sve na listu 50. do 151. spisa, u rješenje Općinskog suda u Vinkovcima broj Ovr-1540/12-5 od 25. rujna 2012., u Sporazum od 3. rujna 2011. s priložima i Dodatkom 1 sve na listu 172. do 191. spisa, u nalaz vještaka od 19. lipnja 2015. zajedno s priložima u taj nalaz na listu 229. do 296. spisa, u Dopunski nalaz vještaka od 19. listopada 2015. zajedno s priložima uz taj nalaz sve na listu 306. do 318. spisa, te u spis Općinskog suda u Vinkovcima broj Ovr-1540/12 koji je priklopljen ovom spisu, te je proveo dokaz saslušanjem vještaka financijsko knjigovodstvene struke Ljubice Šokčević.

Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

Predmet ovoga spora je zahtjev tužitelja za proglašenjem nedopuštenom ovrhe na nekretninama pobliže označenim u izreci ove presude. a koja je određena rješenjem o ovrsi Općinskog suda u Vinkovcima broj Ovr-1540/12 radi naplate tuženikove tražbine u ukupnom iznosu od 34.885.267,35 kn.

U postupku je nesporno utvrđeno kako je:

- nad tuženikom kao ovrhovoditeljem 16. siječnja 2012. otvoren stečajni postupak, te je nad tužiteljem 1, kao ovršenikom, Jezgra d.o.o. Cerić otvoren stečajni postupak 27. veljače 2013., te je stečajna upraviteljica tužitelja 1 preuzela ovaj postupak,

- tužitelji su založni dužnici koji su svoje nekretnine založili tuženiku radi osiguranje njegove tražbine prema korisniku kredita i to:

1. po Ugovoru o okvirnom zaduženju broj 25/14/10 od 4. svibnja 2010. kojim se tuženik kao banka obvezao financirati poslovne transakcije dužnika - društva M. A. Inženjering d.o.o. Cerić, do ukupnog iznosa koji ne prelazi 11.800.000,00 kn odnosno 1.626.223,54 Eur-a, u razdoblju od 10 godina. Na temelju ovog Ugovora sklopljen je Sporazum radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 4. svibnja 2010., ovjerenog kod javnog bilježnika Mirodara Kovača u Vinkovcima po brojem ovjere OV-6989/2010 od - 7. svibnja 2010. Sporazum je sklopljen između tuženika kao vjerovnika

(banka) i korisnika kredita M. A. Inženjering d.o.o. te založnih vjerovnika Mirjane Turudić, Milenka Turudića i Roberta Turudića, kojim su založni vjerovnici dali u zalog tuženiku svoje nekretnine pobliže opisane u Sporazumu,

2. po Ugovoru o okvirnom zaduženju broj 13/10/11 od 15. ožujka 2011. kojim se tuženik kao banka obvezao financirati poslovne transakcije dužnika - Milenka Turudića iz Vinkovaca, do ukupnog iznosa koji ne prelazi 19.000.000,00 kn odnosno 2.570.782,44 Eur-a, u razdoblju od dvije godine. Na temelju ovog Ugovora sklopljen je Sporazum radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 21. ožujka 2011., ovjerenog kod javnog bilježnika Mirodara Kovača u Vinkovcima po brojem ovjere OV-9051/2011 od - 1. srpnja 2011. Sporazum je sklopljen između tuženika kao vjerovnika i korisnika kredita Milenka Turudića iz Vinkovaca te založnih vjerovnika Roberta Turudića, Davora Turudića, Stanislava Banovca, M. A. Inženjering d.o.o., Jezgra d.o.o. i Mirjane Turudić kojim su založni vjerovnici dali u zalog tuženiku svoje nekretnine pobliže opisane u Sporazumu,

- založno pravo je upisano u zemljišnim knjigama
- tuženik je kao vjerovnik podnio prijedlog za ovrhu protiv tužitelja kao ovršenika kod Općinskog suda u Vinkovcima 18. srpnja 2012. radi naplate svoje tražbine u ukupnom iznosu od 34.885.267,35 kn, i to ovrhom na založenim nekretninama ovršenika,
- Općinski sud u Vinkovcima je donio rješenje o ovrsi poslovni broj Ovr-1540/12 od 25. srpnja 2012.,
- tužitelji su podnijeli pravovremenu žalbu na rješenje o ovrsi, te su rješenjem Općinskog suda u Vinkovcima broj Ovr-1540712-5 od 25. rujna 2012. upućeni na pokretanje parnice radi proglašenja ovrhe nedopuštenom,
- tužitelji su podnijeli pravovremenu tužbu u ovoj pravnoj stvari radi proglašenja predmetne ovrhe Općinskog suda u Vinkovcima, nedopuštenom.

Prema odredbi čl. 52. st. 3. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 112/12 i 93/14, dalje: OZ) sud će uputiti ovršenika da u roku od petnaest dana od pravomoćnosti rješenja pokrene parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom zbog razloga zbog kojih je izjavio žalbu. Znači, tužba radi proglašenja ovrhe nedopuštenom može se temeljiti samo na onim razlozima koji su u žalbi na rješenje o ovrsi istaknuti. Imajući ovo u vidu, sud je u postupku cijenio samo one činjenice i razloge zbog kojih su tužitelji upućeni na ovu parnicu, a razloge koji su istaknuti tijekom ovoga postupka, kao i prigovori tužitelja nisu uzeti u obzir prigodom odlučivanja.

Tako je sud utvrdio da su tužitelji u žalbi protiv rješenja o ovrsi istaknuli, kako:

1. Sporazum radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 21. ožujka 2011., ovjerenog kod javnog bilježnika Mirodara Kovača u Vinkovcima po brojem ovjere OV-9051/2011 od - 1. srpnja 2011., te Sporazum pod brojem ovjere Ov-6989/2010, nemaju svojstvo ovršivosti, jer da javnom bilježniku nisu dostavljeni dokazi o dospijeću tražbina, visini tražbina te izjava banke o otkazu (rakidu) ugovora o kreditu i da nisu bile ispunjene pretpostavke za stavljanje klauzule ovršivosti na te Sporazume,
2. nije izvršen plasman sredstava iz Ugovora o okvirnom zaduženju, korisnicima kredita u visini od 13.826.032,51 kn te u visini od 21.057.234,84 kn,
3. tuženik kao ovrhovoditelj nije dokazao činjenicu da su utužene tražbine osigurane založnim pravom na nekretninama tužitelja - ovršenika.

1. U odnosu na klauzulu ovršnosti:

Uvidom u Sporazum radi osiguranja novčane tražbine pod brojem ovjere OV-6989/2010 od 7. svibnja 2010. u spisu Općinskog suda u Vinkovcima broj Ovr-1540/12, sud je utvrdio kako je javni bilježnik Mirodar Kovač, na poledini lista 21. toga spisa, stavio klauzulu ovršnosti s danom 31. ožujka 2012.

U predmetnom spisu nema dokaza zašto je ovršnost utvrđena upravo s tim danom (31. ožujka 2012.), a niti je tuženik to u ovom parničnom postupku dokazao.

Iz dokaza priloženih uz prijedlog za ovrhu u spisu Ovr-1540/12 (na listu 118. do 143. spisa), proizlazi da se tražbina iz Ugovora o okvirnom zaduženju broj 25/14/10, pa time i iz Sporazuma broj ovjere Ov-6989/2010 odnosi na pojedinačne ugovore o kreditu i to:

- Ugovor o dugoročnom kreditu br.8575000647 s rokom otplate do 31. svibnja 2020.,
- Ugovor o dugoročnom kreditu br.8575000671 s rokom otplate do 31. svibnja 2020.,
- Ugovor o dugoročnom kreditu br.8575000698 s rokom otplate do 30. lipnja 2020.,
- Ugovor o dugoročnom kreditu br.8575000833 s rokom otplate do 31. srpnja 2020.,
- Ugovor o dugoročnom kreditu br.8575000876 s rokom otplate do 31. kolovoza 2020.,
- Ugovor o dugoročnom kreditu br.8575001029 s rokom otplate do 28. veljače 2021.

Tuženik nije dostavio dokaz da je otkazao - raskinuo predmetne Ugovore. Međutim, sud je utvrdio da je nad tuženikom otvoren stečajni postupak 16. siječnja 2012. Prema odredbi čl. 73. st. 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06 i 133/12, dalje: SZ), nedospjele tražbine dospijevaju danom otvaranja stečajnog postupka. Zato je sud utvrdio kako tuženik kao pravna osoba u stečaju nije morao otkazati – raskinuti predmetne ugovore, posebnom odlukom, jer su tražbine po predmetnim Ugovorima dospjele danom otvaranja stečajnog postupka.

To što je tuženik utvrdio dospijea, kasnije 31. ožujka 2012., po ocjeni ovoga suda ne predstavlja zapreku za valjano utvrđivanje ovršnosti tražbina proisteklih iz navedenih Ugovora. Stoga se ovaj prigovor tužitelja u odnosu na klauzulu ovršnosti iz Sporazuma broj Ov-6989/2010., ukazuje neosnovanim.

Uvidom u Sporazum pod brojem ovjere OV-9051/2011. od 1. srpnja 2011. u spisu Općinskog suda u Vinkovcima broj Ovr-1540/12, sud je utvrdio kako je javni bilježnik Mirodar Kovač, na listu 36. toga spisa, stavio klauzulu ovršnosti s danom 1. siječnja 2012.

Tuženik tvrdi kako se utužena tražbina u iznosu od 21.057.234,84 kn, odnosi na Ugovor o okvirnom zaduženju broj 13/10/11 pa time i na predmetni Sporazum broj OV-9051/2011. Tuženik tvrdi da iz dokaza priloženih uz prijedlog za ovrhu na listu 162. do 176. spisa Ovr-1540/12 proizlazi da utužena tražbina proizlazi iz pojedinačnog Ugovora o nenamjenskom kreditu broj 6180001212 od 3. siječnja 2008. sklopljenog između tuženika kao banke i dužnika Milenka Turudića kao korisnika kredita na iznos od 18.572.384,16 kn odnosno 2.532.634,22 Eur-a, te na Anekse toga Ugovora i to od broj 1. do broja 9. od 31. svibnja 2011. kojim je utvrđen rok otplate do 31. prosinca 2011. (46 mjeseci mirovanja i 1 mjesec otplate).

Dakle, proizlazi da je tražbina dospjela 31. prosinca 2011., pa stoga tuženik nije morao raskidati predmetni Ugovor, kako to pogrešno tvrde tužitelji.

Iz predmetnog spisa (Ovr-1540/12) razvidno je kako je tuženik kao ovrhovoditelj uz prijedlog za ovrhu dostavio i ovjerovljene izvratke iz poslovnih knjiga u kojima je navedena visina utužene tražbine. Stoga se, po ocjeni ovoga suda, niti ovi prigovori tužitelja ne ukazuju osnovanim.

2. U odnosu na prigovor kako nije izvršen plasman sredstava iz Ugovora o okvirnom zaduženju, korisnicima kredita:

Tužitelji su istaknuli prigovor kako nije izvršen plasman sredstava korisnicima kredita, pa da stoga tuženik kao ovrhovoditelj nema tražbinu niti prema tužiteljima kao založnim dužnicima. Radi utvrđivanja ove činjenice - plasmana sredstava po odobrenim kreditama, sud je proveo dokaz vještačenjem po vještaku financijsko-knjigovodstvene struke.

Po Ugovoru o okvirnom zaduženju broj 25/10/14 (Sporazum broj OV-6989/2010):

Iz nalaza vještaka od 19. lipnja 2015. nesporno proizlazi kako je tuženik Credo banka d.d. iznos od 11.795.644,39 kn odnosno 1.615.856,38 Eur-a uplatio na račun korisnika kredita - društva M. A. Inženjering d.o.o., po Ugovorima o dugoročnom kreditu i to:

-broj 8575000647 u iznosu od	450.000,00 kn ili	61.975,84 Eur-a
-broj 8575000671 u iznosu od	292.000,00 kn ili	40.203,11 Eur-a
-broj 8575000698 u iznosu od	920.000,00 kn ili	126.939,89 Eur-a
-broj 8575000833 u iznosu od	3.800.000,00 kn ili	524.775,12 Eur-a
-broj 8575000876 u iznosu od	2.000.000,00 kn ili	277.137,51 Eur-a
-broj 8575001029 u iznosu od	4.333.644,39 kn ili	584.827,91 Eur-a.

Nadalje je u nalazu vještaka utvrđeno kako je u poslovnim knjigama korisnika kredita evidentirana obveza za kredite prema Credo banke d.d. u iznosu od 11.690.693,70 kn.

Sud je u cijelosti prihvatio nalaz vještaka, jer je isti sačinjen jasno, pregledno i stručno, te je vještak detaljno obrazložila svoj nalaz i utvrđenja. Kako je dakle, nesporno utvrđeno da je tuženik kao banka plasirao sredstva odobrena po pojedinim kreditima korisniku kredita M. A. Inženjering d.o.o., to se prigovori tužitelja u ovom dijelu ukazuju neosnovani.

Po Ugovoru o okvirnom zaduženju broj 13/10/11 (Sporazum broj OV-051/2011):

Po ovom Ugovoru tuženik Credo banka d.d. u stečaju potražuje od tužitelja kao založnih dužnika iznos od 21.057.234,84 kn. Tužitelji tvrde kako navedena sredstva nisu isplaćena korisniku kredita Milenku Turudiću na račun.

Tuženik tvrdi da utužena tražbina od 21.057.234,84 kn proizlazi iz pojedinačnog Ugovora o nenamjenskom kreditu broj 6180001212 od 3. siječnja 2008. sklopljenog između tuženika kao banke i dužnika Milenka Turudića kao korisnika kredita na iznos od 18.572.384,16 kn odnosno 2.532.634,22 Eur-a.

Uvidom u predmetni Ugovor o nenamjenskom kreditu broj 6180001212 od 3. siječanja 2008. kao i Aneксе koje je tuženik dostavio uz taj Ugovor, te druge isprave koje se nalaze u privitku toga Ugovora (sve na listu 50. do 102. spisa), sud je utvrdio kako je korisnik kredita Milenko Turudić redovno postavljao zahtjev tuženiku kao banci da mu prolongira otplatu navedenog kredita. Tako je korisnik kredita zahtijevao prolongaciju otplate kredita: 24. prosinca 2007. (list 56. spisa), 24. lipnja 2008. (list 58. spisa), 1. listopada 2008. (list 62. spisa), 22. prosinca 2008. (list 66. spisa), 24. lipnja 2009. (list 68. spisa), 1. listopada 2009. (list 70. spisa), 25. ožujka 2010. (list 72. spisa), 28. srpnja 2010. (list 77. spisa), 17. kolovoza 2010. (list 80. spisa), 14. prosinca 2010. (list 95. spisa), 24. lipnja 2011. (list 102. spisa).

Imajući navedeno u vidu, sud je nesporno utvrdio kako su novčana sredstva po predmetnom kreditu plasirana korisniku kredita. Naime, teško da bi korisnik kredita zahtijevao prolongaciju vraćanja kredita, a da pri tome nije sredstva niti dobio.

Osim toga vještak je utvrdila i detaljno opisala i obrazložila na koji su način iskorištena sredstva iz predmetnog kredita (list 3. do 18. nalaza). Naime, odobrenim kreditom su zatvarane obveze korisnika kredita po drugim kreditima koji su dospjeli, a nisu plaćeni.

Sud je cijeneći sve izvedene dokaze, a pri tome imajući u vidu da je korisnik kredita u trenutku odobravanja toga kredita (6180001212), imao nepodmirenih obveza po drugim kreditima, sud zaključuje da je korisniku predmetni kredit i odobren u navedenom iznosu upravo da bi zatvorio dospjele obveze. Osim toga, tužitelji nisu tijekom postupka ničim dokazali da je korisnik kredita stavljao bilo kakve prigovore tuženiku glede plasmana i raspolaganja sredstvima odobrenog kredita. Stoga se i ovi navodi i tvrdnje tužitelja ukazuju neosnovanima.

3. U odnosu na činjenicu da utužene tražbine nisu osigurane založnim pravom na nekretninama tužitelja – ovršenika:

Tužitelji tvrde kako utužena tražbina tuženika nije osigurana založnim pravom - hipotekom na njihovim nekretninama. Smatraju kako zahtijevati prodaju nekretnina na kojima je upisano založno pravo mogu samo oni založni vjerovnici koji dokažu da su se ispunili uvjeti iz Sporazuma o osnivanju založnog prava i ugovora o kreditu.

Sud je utvrdio kako među strankama nije sporno da je u zemljišnim knjigama upisano založno pravo u korist tuženika na temelju Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 4. svibnja 2010., ovjerenog kod javnog bilježnika Mirodara Kovača u Vinkovcima po brojem ovjere OV-6989/2010 od - 7. svibnja 2010. te Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 21. ožujka 2011., ovjerenog kod javnog bilježnika Mirodara Kovača u Vinkovcima po brojem ovjere OV-9051/2011 od 1. srpnja 2011.

Sporazum broj Ov-6989/2010 sklopljen je na temelju Ugovora o okvirnom zaduženju broj 25/14/10 od 4. svibnja 2010. kojim se tuženik kao banka obvezao financirati poslovne transakcije dužnika - društva M. A. Inženjering d.o.o. Cerić, do ukupnog iznosa koji ne prelazi 11.800.000,00 kn odnosno 1.626.223,54 Eur-a, u razdoblju od 10 godina.

Iz nalaza vještaka nedvojbeno proizlazi kako društvo M. A. Inženjering d.o.o. nije vratio glavnica duga tuženiku u iznosu od 13.128.808,31 kn (list 26. nalaza vještaka), te

na ime interkalarnih i redovnih neplaćenih kamata u ukupnom iznosu od 699.224,20 kn (131.690,19 + 567.534,01), odnosno ukupno 13.828.032,51 kn, koliko tuženik i potražuje od tužitelja.

Međutim, sud je utvrdio kako je tuženik obračunavao kamate i pripisivao ih glavnici duga. Tako iz nalaza vještaka te dopune toga nalaza, nedvojbeno proizlazi kako je dug po glavnica kredita, uzevši u obzir tečaj tuženika za Eur na dan 31. prosinca 2011., iznosi 12.272.661,17 kn. Kako tuženik potražuje od tužitelja na ime glavnice duga iznos od 13.128.808,31 kn, to je sud utvrdio kako tuženik u toj glavnici potražuje i pripisane kamate u iznosu od 856.146,14 kn (13.128.808,31 – 12.272.661,17).

Prema odredbi čl. 29. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj:35/05 i 41/08, dalje: ZOO), dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje pored glavnice i zatezne kamate. Sud je nesporno utvrdio kako korisnik kredita nije platio kredit na vrijeme, pa stoga tuženiku pripada pravo zahtijevati i zatezne kamate.

Međutim, u smislu odredbe čl. 31. st. 2. ZOO-a pravo zahtijevati kamate na obračunate kamate može se zahtijevati tek od podnošenja zahtjeva za njihovu isplatu. Tuženik je zahtijevao isplatu zateznih kamata na ukupan iznos od 13.128.808,31 kn, u kojem su i obračunate kamate u iznosu od 856.146,14 kn, od 31. ožujka 2012. do isplate. Kako je zahtjev za isplatom kamata postavljen u prijedlogu za ovrhu, koji prijedlog je stavljen 18. srpnja 2012., kako to proizlazi iz prijamnog žiga Općinskog suda u Vinkovcima na poledini lista 1. spisa broj Ovr-1540/12, to tuženiku pripada pravo na kamate na iznos od 856.146,14 kn tek od 18. srpnja 2012., a ne od 31. ožujka 2012, kako je to tuženik zatražio.

Stoga se zahtjev tužitelja za proglašenje ovrhe nedopuštenom, u odnosu na isplatu zateznih kamata na iznos od 856.146,14 kn za razdoblje od 31. ožujka 2012. pa do 17. srpnja 2012. ukazuje osnovanim i valjalo ga je prihvatiti u tome dijelu.

U odnosu na glavnice duga od 12.272.661,17 kn zajedno s pripadajućim zateznim kamata na taj iznos od 31. ožujka 2012. do isplate, te iznosa obračunatih kamata od 856.146,14 kn s pripadajućim zateznim kamata od 18. srpnja 2012. do isplate, te kamate u iznosu od 131.690,19 kn i 567.534,01 kn, zahtjev tužitelja nije osnovan, te je ovrha u tom dijelu dopuštena.

Odredbom čl. 297. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj: 96/91, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10, 123/12, 152/14 i 81/15-pročišćeni tekst, dalje: ZV) propisano je da je založno pravo ograničeno stvarno pravo na određenoj stvari (zalogu) koje ovlašćuje nositelja (založnog vjerovnika) da određenu tražbinu, ne bude li mu o dospijeću ispunjena, namiri iz vrijednosti te stvari, ma čija ona bila, a njezin svagdašnji vlasnik (založni dužnik) dužan je to trpjeti.

Kako je tuženik založni vjerovnik čije je založno pravo i upisano u zemljišnim knjigama, a u postupku je sud utvrdio da korisnik kredita, kao dužnik nije namirio tražbinu koja je osigurana tim založnim pravom, to je tuženik ovlašten zahtijevati od tužitelja kao založnih dužnika da trpe namirenje tražbine prodajom založenih nekretnina.

Prema odredbi čl. 301. st. 1. ZV-a založnim se pravom osigurava namirenje iz vrijednosti zaloga određene novčane tražbine, ili tražbine kojoj je vrijednost izražena u novcu,

dovoljno je određena tražbina kojoj su određeni vjerovnik i dužnik, pravni temelj i visina, ili barem najviši iznos do kojega se osigurava zalogom.

Dakle, po ocjeni ovoga suda, imajući u vidu sadržaj odredbe čl. 297. st. 1. ZV-a, odnosno polazeći od načela akcesornosti, proizlazi da opstojnost založnog prava zavisi od postojanja i valjanosti tražbine koja se osigurava založnim pravom.

Tuženik potražuje od tužitelja kao založnih dužnika i iznos od 20.711.811,88 kn zajedno s pripadajućim zateznim kamatama na taj iznos od 1. srpnja 2011. do isplate te iznos od 345.422,96 kn. Tuženik tvrdi kako su navedene tražbine osigurane založnim pravom po Ugovoru o okvirnom zaduženju broj 13/10/11 od 15. ožujka 2011. kojim se tuženik kao banka obvezao financirati poslovne transakcije dužnika - Milenka Turudića iz Vinkovaca, do ukupnog iznosa koji ne prelazi 19.000.000,00k kn odnosno 2.570.782,44 Eur-a, u razdoblju od dvije godine. Na temelju ovog Ugovora sklopljen je Sporazum radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 21. ožujka 2011., ovjerenog kod javnog bilježnika Mirodara Kovača u Vinkovcima po brojem ovjere OV-9051/2011 od - 1. srpnja 2011, koji je upisan u zemljišne knjige.

Tuženik navodi kako se Ugovor o nenamjenskom kreditu broj 6180001212 smatra pojedinačnim ugovorom predviđenim Ugovorom o okvirnom zaduženju broj 13/10/14 pa se time na njega odnosi i Sporazum broj OV-9051/11, odnosno upisano založno pravo.

Predmetni Ugovor je sklopljen 3. siječnja 2008. i u njemu nije ugovoreno osiguranje kredita zasnivanjem založnog prava na nekretninama. Aneksom broj 8 od 15. ožujka 2011. dodani su instrumenti osiguranja i to zasnivanjem založnog prava na nekretninama založnih dužnika. Založni dužnici su potpisali predmetni Aneks broj 8, ali njihovi potpisi nisu ovjereni.

Člankom 2. toga Aneksa, ugovoreno je da se osnovni Ugovor o nenamjenskom kreditu broj 6180001212 i Aneksi tome Ugovoru, smatraju kao aneksi Ugovoru o okvirnom zaduženju broj 13/10/11 i čine njegov sastavni dio.

Imajući u vidu navedeno, sud smatra kako tuženikova tražbina po ugovoru o nenamjenskom kreditu broj 6180001212 nije osigurana založnim pravom zasnovanim po Sporazumu broj Ov-9051/11, odnosno po Ugovoru o okvirnom zaduženju broj 13/10/11.

Naime, ukoliko je tuženik želio naknadno osigurati tražbinu založnim pravom na nekretninama, tada je trebao u Ugovoru o okvirnom zaduženju navesti da se svota odobrenog okvirnog kredita odnosi na Ugovor o nenamjenskom kreditu broj 6180001212 i njegove Anekse, koji su u tom trenutku bili na snazi, pa na temelju Sporazuma broj OV-9051/11 za tu tražbinu upisati založno pravo. Ti Aneksi, po ocjeni ovoga suda, ne mogu se smatrati i aneksima Ugovora o zaduženju broj 13/10/11, jer se tim Aneksima ne mijenja niti nadopunjuje niti jedan članak toga Ugovora o zaduženju broj 13/10/11, nego Ugovora o nenamjenskom kreditu broj 6180001212.

Napominje se kako su Ugovor o okvirnom zaduženju broj 13/10/11 te Aneks broj 8 Ugovoru o nenamjenskom korištenju kredita broj 6180001212 sklopljeni isti dan 15. ožujka 2011. Imajući u vidu sadržaj tih Ugovora, nesporno je kako je tuženik u Aneksu broj 8

pobrojao nekretnine radi osiguranja, a to je isto učinio i u Ugovoru broj 13/10/11. Ako se Aneks broj 8 ima smatrati Aneksom Ugovora broj 13/10/11, kako to tvrdi tuženik, tada se postavlja pitanje zašto je bilo potrebno te nekretnine navoditi u Aneksu broj 8.

Osim toga iz sadržaja Ugovora broj 13/10/11, a kako to pravilno ističu tužitelji, ne proizlazi da se isti odnosi na postojeću tražbinu tuženika prema korisniku kredita, nego na buduće tražbine, a tuženik nije tijekom postupka ničim dokazao da su založni vjerovnici znali da se to odnosi na postojeću tražbinu korisnika kredita. Kako tuženik u Ugovoru broj 13/10/11 nije naveo da se kreditno odobrenje odnosi na već postojeću tražbinu, a mogao je, jer je ista u trenutku sklapanja toga Ugovora postojala, a glede osiguranja kredita broj 6180001212 je sačinio Aneks 8 tome Ugovoru, u kojem su pojedinačno navedene nekretnine radi osiguranja te tražbine, a koji Aneks nije ovjeren, to je sud utvrdio kako se predmetni Aneks 8 ne može smatrati nikako aneksom Ugovora broj 13/10/11 kako to pogrešno tvrdi tuženik.

Kako potpisi založnih dužnika iz Aneksa broj 8 nisu ovjereni, to nisu niti ispunjenje zakonske pretpostavke za zasnivanje založnog prava na njihovim nekretninama radi osiguranja tražbine iz toga Ugovora.

Sud je dakle, utvrdio da tuženik nema valjano osigurano tražbinu po Ugovoru o nenamjenskom kreditu broj 6180001212, založnim pravom na nekretninama tužitelja, pa se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kako ovrha nije dopuštena za iznos od 20.711.811,88 kn zajedno s pripadajućim zateznim kamatama na taj iznos od 1. siječnja 2012. do isplate te iznosa od 345.422,96 kn, ukazuje osnovanim te ga je u tome dijelu valjalo prihvatiti i ovrhu koja se vodi pred Općinskom sudom u Vinkovcima broj Ovr-1540/12 u tome dijelu proglasiti nedopuštenom.

Cijeneći sve izvedene dokaze, kako svaki dokaz ponaosob tako i sve dokaze u međusobnoj sprezi, kao i imajući u vidu rezultat cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je zahtjev tužitelja djelomično osnovan, i da tuženik nije bio ovlašten na temelju predmetne ovršne isprave tražiti ovrhu na nekretninama tužitelja kao ovršenika, radi namirenja tražbine u iznosu od 20.711.811,88 kn zajedno s pripadajućim zateznim kamatama na taj iznos od 1. siječnja 2012. do isplate te u iznosu od 345.422,96 kn, kao i isplatu zateznih kamata na iznos od 85.146,14 kn za razdoblje od 31. ožujka 2012. pa do 17. srpnja 2012.

Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 148/11, dalje: ZPP). Visina troškova određena je prema odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12 dalje: Ot) i Tarife sudskih pristojbi iz Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 74/95, 57/96, 137/02, 26/03 – pročišćeni tekst, 125/11 i 157/13).

Tužiteljima su priznati troškovi za sastav tužbe (Tbr.7.toč.1.Ot), sastava podneska (Tbr.8.toč.1.Ot) od 23. rujna 2015. i 13. veljače 2015., zastupanja na ročištu (Tbr.9.toč.1.Ot) od 2. prosinca 2014., od 24. veljače 2015., od 1. listopada 2015. i od 19. studenog 2015. u iznosu od po 100.000,00 kn, te trošak pristupa ročištu (Tbr.9.toč.5.OT) od 23. rujna 2014. i od 27. siječnja 2015. u iznosu od po 50.000,00 kn, sve uvećano za PDV u iznosu od 200.000,00 kn i trošak sudske pristojbe na tužbu od 5.000,00 kn što čini ukupan trošak u iznosu od 1.005.000,00 kn.

Tužitelji su u ovom sporu uspjeli sa 62,79 % pa im u tom razmjeru i pripadaju troškovi što od priznatog iznosa od 1.005.000,00 kn čini iznos od 631.039,50 kn. Sud je tužiteljima priznat i trošak vještačenja u iznosu od 10.000,00 kn što čini ukupan trošak u iznosu od 641.039,50 kn.

Tužiteljima nije priznat trošak sastava podneska od 28. rujna 2015. u iznosu od 100.000,00 kn, jer tim podneskom tužitelj ponavlja već iznesene navode, te nije priznat trošak zastupanja na ročištu od 23. rujna 2014. i od 27. siječnja 2015. u zatraženom iznosu od po 100.000,00 kn, nego 50 % toga iznosa, jer se na tom ročištu nije raspravljalo o glavnoj stvari i isto je odgođeno. Cijeneći koji su troškovi u smislu odredbe čl. 155. ZPP-a bili nužno potrebni za vođenje ovog spora, sud je odbio zahtjev tužitelja za naknadu ovih troškova uvećano za PDV, kao neosnovan.

Tuženiku su priznati troškovi sudske pristojbe odgovora na tužbu iznosu od 2.500,00 kn. Tuženik je uspio u ovome sporu sa 37,21 % pa mu tom razmjeru i pripadaju troškovi, što od priznatog iznosa od 2.500,00 kn čini iznos od 930,25 kn.

Tuženiku nisu priznati troškovi dolaska punomoćnika na ročišta od 2. prosinca 2014., 27. siječnja 2015. i od 24. veljače 2015., , jer to nisu nužno potrebni troškovi. Tuženik je mogao angažirati punomoćnika u sjedištu suda. Stoga tuženiku nisu priznati troškovi puta i dnevnice u ukupnom iznosu od 8.720,00 kn.

Sud je izvršio prijeboj troškova, tako da je od troškova priznatog tužiteljima u iznosu od 641.039,50 kn oduzeo troškove priznate tuženiku u iznosu od 930,25 kn i razliku od 640.109,25 kn dosudio tužiteljima, odnosno svakom tužitelju u iznosu od po 213.369,78 kn, a zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška u ukupnom iznosu od 624.890,75 kn , a tuženika u ukupnom iznosu od 10.289,75 kn, odbijen je kao neosnovan.

Sijedom izloženog odlučeno je kao u izreci.

U Osijeku, 27. studenog 2015.

S u d a c

mr. sc. MIRJANA BARAN, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Visokom trgovačkom sudu RH u Zagrebu u roku od 8 dana pisano u 4 primjerka putem ovog suda.

Za točnost otpavka-ovlaštenu službenik
Snježana Andrijačić

Snježana Andrijačić

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Osijeku

POTVRDA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: P-335/2014-34

Vrsta odluke: Presuda

Donositelj: mr. sc. Mirjana Baran

Datum pravomoćnosti: 04.06.2019.

Datum ovršnosti: 24.07.2019.

Napomena pravomoćnosti/ovršnosti:

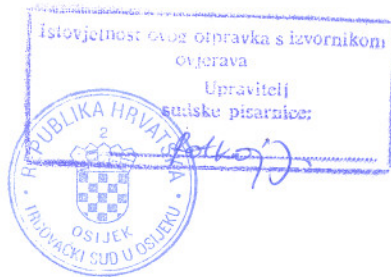
1. Drugostupanjska presuda broj PŽ-471/16 od 4.6.2019. je pravomoćna 4.6.2019.
2. Drugostupanjska presuda broj PŽ-471/16 od 4.6.2019. je ovršna 25.7.2019.

Upraviteljica sudske pisarnice
Madranka Ratkaj

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU

Credobank d.d. Split u stečaju	
Datum i vrijeme prijema	Broj
14.12.2015.	2226

Sloven [signature]
Sanjka [signature]

10 P-335/2014-39

REPUBLIKA HRVATSKA
RJEŠENJE

Trgovački sud u Osijeku, po sucu pojedincu mr.sc. Mirjani Baran, u pravnoj stvari tužitelja 1 JEZGRA d.o.o. u stečaju, Cerić, K. Tomislava 48, OIB:55303512502, tužitelja 2 MIRJANE TURUDIĆ iz Vinkovaca, B. Miškine 1, OIB:89496929366 i tužitelja 3 ROBERTA TURUDIĆA iz Cerića, K. Tomislava 48, OIB:44269481807, svi zastupani po punomoćniku Antunu Babiću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Babić & Babić j.t.d. Vinkovci, Duga ulica 6, protiv tuženika CREDO BANKA d.d. u stečaju, Split, Zrinjsko-Frankopanska 58, OIB:94141384086, kojega zastupa punomoćnik Mirko Lončar, dipl. iur, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, v.p.s. 34.885.267,35 kn, dana 7. prosinca 2015.

riješio je

Ispravlja se presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj 10 P-335/2014-34 od 27. studenog 2015. u točki I. izreke i to u petom retku na listu 2. presude, tako da umjesto „21. ožujka 2010.“ treba stajati „21. ožujka 2011.“ tako da točka I. izreke presude sada glasi:

„I. Proglašava se nedopuštenom ovrha na nekretninama:

- kč.br. 4202 u naravi vinograd Borinci, površine 490 m2, upisana u zk.ul. 2213 k.o. Vinkovci,
- kč.br. 1536/16 u naravi oranica Ulica Križnog puta, površine, 4783 m2, upisana u zk.ul. br. 2045 k.o. Nuštar,
- 262/10000 suvlasničkog dijela nekretnine, uključujući zemljište i zajedničke dijelove zgrade, povezanog temeljem odredbe čl. 68. i čl. 370. st. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, s vlasništvom posebnog dijela zgrade sagrađene na kč.br. 3285/1 u naravi stambeno-poslovna zgrada br. 1 u Ulici P. Miškina površine 387 m2 i parkiralište površine 255 m2 upisana u zk.ul. br. 1461 k.. Vinkovci, što u naravi predstavlja Lokal L-3 u prizemlju u Elaboratu označen zelenom bojom, ukupne korisne površine 29,70 m2 te jednog parkirnog mjesta P-3 u dvorištu, upisan u poduložak 3,
- kč.br. 765 u naravi poslovna zgrada br. 40 u Ulici Ante Starčevića, dvorište, voćnjak i oranica, ukupne površine 14669 m2 upisana u zk.ul. 894 k.o. Cerić,
- kč.br. 561 u naravi kuća i dvorište u selu ukupne površine 793 m2 upisana u zk.ul. br. 1202 k.o. Cerić, koja ovrha je određena rješenjem o ovrsi Općinskog suda u Vinkovcima broj Ovr-1540/12 od 25. srpnja 2012.,

određena na temelju Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 4. svibnja 2010. koji je solemniziran po javnom bilježniku Mirodaru Kovaču u Vinkovcima, pod brojem OV-6989/2010 od 7. svibnja 2010., za zatezne kamate na iznos od 856.146,14 kn (osamstopedesettisučastočetredesetšestkuna i

[Handwritten mark]

četnaestlipa) za razdoblje od 31. ožujka 2012. pa do 17. srpnja 2012.), te ovrha određena na temelju Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 21. ožujka 2011. koji je solemniziran po javnom bilježniku Mirodaru Kovaču u Vinkovicima, pod brojem OV-9051/2011 od 1. srpnja 2011. za iznos od 20.711.811,88 kn (dvadesetmilijunasedamstojedanaesttisućaosmstojedanaestkuna i osmadesetosamlipa) zajedno s pripadajućim zateznim kamatama na taj iznos od 1. siječnja 2012. pa do isplate, te za iznos od 345.422,01 kn (tristočetdesetpettisuća četristodvdesetdvijekune i jednalipa), te troška ovrhe u iznosu od 3.139,50 kn (tritisućestotridesetdevetkuna i pedsetlipa) zajedno s pripadajućim zateznim kamatama na taj trošak od 25. srpnja 2012. do isplate.“

Obrazloženje

Sud je u presudi broj 10 P-335/2014-34 od 27. studenog 2015. u točki I. izreke pogrešno naznačio datum Sporazuma tako da je umjesto 21. ožujka 2011. stavio datum 21. ožujka 2010.

Kako proizlazi da je u pitanju pogreška u pisanju, to je sud u smislu odredbe članka 342. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08 i 123/08, dalje: ZPP) ispravio točku I. izreke predmetne presude.

Slijedom izloženoga riješeno je kao u izreci.

U Osijeku, 7. prosinca 2015.

S u d a c
mr. sc. MIRJANA BARAN, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovog rješenja nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Visokom trgovačkom sudu RH u Zagrebu u roku od 8 dana pisano u 4 primjerka putem ovog suda.

Za točnost otpavka-ovlaštenu službenik
Snježana Andrijanić

Snježana Andrijanić

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 4 Pž-471/2016-4

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Matas, predsjednika vijeća, Lenke Čorić, suca izvjestitelja i Mladena Šimundića, člana vijeća, u pravnoj stvari 1. tužitelja JEZGRA d.o.o. u stečaju, Čerić, K. Tomislava 48, OIB 55303512502, 2. tužitelja MIRJANE TURUDIĆ iz Vinkovaca, B. Miškine 1, OIB 89496929366 i 3. tužitelja ROBERTA TURUDIĆA iz Čerića, K. Tomislava 48, OIB 44269481807, koje zastupa punomoćnik Antun Babić, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Babić & Babić j.t.d. u Vinkovcima, Duga ulica 6, protiv tuženika CREDO BANKA d.d. u stečaju, Split, Zrnijsko Frankopanska 58, OIB 94141384086, koju zastupa stečajna upraviteljica Anka Čerić, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-335/2014-34 od 27. studenog 2015., ispravljene rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-335/2014-39 od 7. prosinca 2015., u sjednici vijeća održanoj 4. lipnja 2019.

presudio je

Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-335/2014-34 od 27. studenog 2015. ispravljena rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-335/2014-39 od 7. prosinca 2015. u točkama I., II. i u dijelu točke III. njezine izreke kojim je odbijen tuženikov zahtjev za naknadom troškova postupka u iznosu od 10.289,75 kn, i sudi:

1. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev za proglašenje nedopuštenom ovrhe određene rješenjem o ovrsi Općinskog suda u Vinkovcima poslovni broj Ovr-1540/12 od 25. srpnja 2012.

2. Nalaže se tužiteljima da tuženiku naknade troškove parničnog postupka u iznosu od 11.220,00 kn (jedanaesttisućadvjestodvadeset kuna) u roku od osam dana.

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-335/2014-34 od 27. studenog 2015. ispravljene rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-335/2014-39 od 7. prosinca 2015. proglašena je nedopuštenom ovrha na pojedinačno navedenim nekretninama određena na temelju Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 4. svibnja 2010. solemniziranom po javnom bilježniku Mirodaru Kovaču

Minkovecima pod brojem OV-6989/2010 od 7. svibnja 2010., za zatezne kamate na iznos od 856.146,14 kn za razdoblje od 31. ožujka 2012. do 17. srpnja 2012. i ovrha određena na temelju Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnimama od 21. ožujka 2011. solemniziranom po javnom bilježniku Mirodaru Kovaču u Minkovecima pod brojem OV-9051/2011 od 1. srpnja 2011. za iznos od 20.711.811,88 kn sa založnim kamatama od 1. siječnja 2012. do isplate, zatim, za iznos od 345.422,01 kn te za troškove ovršnog postupka u iznosu od 3.139,50 sa zateznim kamatama od 25. srpnja 2012. do isplate (točka I. izreke). Točkom II. izreke presude naloženo je tuženiku da tužiteljima nadoknadi troškove postupka, svakome u iznosu od 213.369,78 kn, odnosno u ukupnom iznosu od 640.109,25 kn, u roku od 15 dana. Točkom III. izreke presude odbijen je zahtjev tužitelja za naknadom troškova postupka u iznosu od 624.890,75 kn te tuženikov zahtjev za naknadom troškova postupka u iznosu od 10.289,75 kn.

Navedena presuda ispravljena je rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-335/2014-39 od 7. prosinca 2015. u točki I. njezine izreke tako da je u petom retku na drugoj stranici umjesto datuma „21. ožujka 2010.“ naznačen datum „21. ožujka 2011.“

Prvostupanjski sud je prihvatio tužbeni zahtjev i ovrhu proglasio nedopuštenom za iznos od 20.711.811,88 kn i za iznos od 345.422,01 kn budući da je zaključio da te tuženikove tražbine ne proizlaze iz Ugovora o okvirnom zaduženju od 15. ožujka 2011. pa da stoga nisu osigurane Sporazumom od 21. ožujka 2011. Nadalje, prvostupanjski sud je, na temelju odredbe čl. 31. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO), imajući u vidu da je tuženik zahtjev za plaćanjem zateznih kamata na obračunate ugovorene kamate na temelju Sporazuma od 4. svibnja 2010., postavio u prijedlogu za ovrhu od 18. srpnja 2012., prihvatio tužbeni zahtjev za proglašenje ovrhe nedopuštenom u odnosu na zatezne kamate na obračunate ugovorene kamate u iznosu od 856.146,14 kn za razdoblje od 31. ožujka 2012. do 17. srpnja 2012. U odnosu na glavnica duga u iznosu od 12.272.661,17 kn sa zateznim kamatama od 31. ožujka 2012. do isplate, obračunate ugovorene kamate u iznosu od 856.146,14 kn sa zateznim kamatama od 18. srpnja 2012. do isplate te obračunate redovne i interkalarne kamate u iznosu od 131.690,19 kn i u iznosu od 567.534,01 kn, prvostupanjski sud je zaključio da zahtjev tužitelja nije osnovan pa je ovrha u tom dijelu dopuštena.

Tuženik je protiv presude podnio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, pobijajući je u točkama I., II. i u dijelu točke III. njezine izreke kojim je njegov zahtjev za naknadom troškova parničnog postupka odbijen kao neosnovan. Navodi da tužitelji u žalbi podnesenoj u ovršnom postupku ni u tužbi nisu istaknuli da nisu znali koje tuženikove tražbine su osigurane založnim pravom po Sporazumu sklopljenom 21. ožujka 2011. te da se parnica radi proglašenja ovrhe nedopuštenom treba voditi samo po osnovi razloga izjavljenim u žalbi u ovršnom postupku. Zbog toga smatra da je učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. Zakona o parničnom postupku jer je sud nepravilno primijenio odredbe čl. 2. i 7. tog zakona, kao i da je nepravilno primijenjeno materijalno pravo sadržano u odredbama Ovršnog zakona. Nadalje, smatra da je učinjena i bitna povreda odredaba iz čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku jer presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, razlozi u njoj izneseni su nejasni i proturječni, dok o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika.

Ističe da je njegova tražbina osigurana založnim pravom koje je zasnovano Sporazumom od 21. ožujka 2011., ovjerenim kod javnog bilježnika Milodara Kovača pod brojem ovjere Ovr-9051/2011, sastavljenim u formi javnobilježničkog akta, a ne Ugovorom o okvirnom zaduženju od 15. ožujka 2011. kako to pogrešno smatra sud.

Nadalje, tuženik ističe da se Aneksom broj 8 od 15. ožujka 2011. nadopunjuju odredbe Ugovora o nenamjenskom kreditu od 3. siječnja 2008., ali da je u pogledu osiguranja tražbina iz tog ugovora založno pravo također zasnovano Sporazumom o zasnivanju založnog prava od 21. ožujka 2011. Smatra da je sud pogrešno zaključio da se Ugovor o nenamjenskom kreditu od 3. siječnja 2008. s pripadajućim aneksima ne može smatrati sastavnim dijelom Ugovora o okvirnom zaduženju od 15. ožujka 2011., na temelju kojeg je sklopljen sporazum radi osiguranja tražbina zasnivanjem založnog prava, kao i da tužitelji nisu znali ni pristali da se njihovim nekretninama osiguraju, ne samo budući, već i postojeći kreditni plasmani. Stoga smatra da je sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, kao i da je pogrešno primijenio odredbe Zakona o obveznim odnosima i Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima. Prema tuženikovom stajalištu, već iz odredaba Aneksa broj 8 proizlazi da Ugovor o nenamjenskom kreditu od 3. siječnja 2008. i svi aneksi tom ugovoru čine jednu cjelinu i da se, kao takva jedna cjelina, smatraju Aneksom Ugovora o okvirnom zaduženju od 15. ožujka 2011. Također, smatra da iz navedenog proizlazi da su tužitelji znali da se Sporazum o zasnivanju založnog prava od 21. ožujka 2011. vezuje i za ranije kreditne plasmane učinjene Milenku Turudiću. Pored toga, tuženik se poziva i na Sporazum od 3. veljače 2011., koji nije bio osnov za pokretanje ovršnog postupka, ali je tim sporazumom, kojeg su potpisali i tužitelji, Milenko Turudić potvrdio svoje obveze prema tuženiku prema Ugovoru o nenamjenskom kreditu sklopljenom 3. siječnja 2008.

U odnosu na odluku o troškovima parničnog postupka, tuženik smatra da ima pravo na naknadu troškova koji se sastoje od troškova pristupa na tri ročišta, uz uvećanje za pripadajuće dnevnice, jer se radi o troškovima potrebnim za vođenje parnice, osobito imajući u vidu da je njegovo sjedište u Splitu, dok se postupak vodio u Osijeku. Predlaže da ovaj sud preinači pobijanu presudu tako da odbije tužbeni zahtjev u cijelosti, a podredno da predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Tužitelji su podnijeli odgovor na žalbu u kojem u bitnome navode da je sud pravilno zaključio da se Ugovor o okvirnom zaduženju od 15. ožujka 2011. odnosi samo na tuženikove buduće tražbine te da tuženik tijekom postupka nije dokazao da su tužitelji, prilikom sklapanja Sporazuma o zasnivanju založnog prava od 21. ožujka 2011., znali da se on odnosi na već postojeće tuženikove tražbine prema korisniku kredita Milenku Turudiću. Predlažu da ovaj sud potvrdi prvostupanjku presudu.

Tuženikova žalba je osnovana.

Ovaj sud pobijanu presudu ispitao je na temelju odredaba čl. 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

Predmet spora je proglašenje nedopuštenom ovrhe određene rješenjem o ovrsi Općinskog suda u Vinkovcima broj Ovr-1540/12 radi naplate tuženikove tražbine u iznosu od 34.885.267,35 kn, i to na temelju Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 4. svibnja 2010. i Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 21. ožujka 2011.

Protiv navedenog rješenja o ovrsi tužitelji su podnijeli žalbu u kojoj u bitnom navode da sklopljeni sporazumi kojima je zasnovano založno pravo na njihovim nekretninama nemaju svojstvo ovršnosti, zatim, da tuženik nije izvršio plasman sredstava po sklopljenim ugovorima o okvirnom zaduženju te da nije dokazao da su njegove tražbine osigurane založnim pravom na njihovim nekretninama.

Postupajući po toj žalbi Općinski sud u Vinkovcima donio je, na temelju odredaba čl. 48. st. 1. do 3. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05, 67/08, 139/10, 154/11 i 70/12), rješenje kojim tužitelje upućuje na parnicu iz razloga propisanog čl. 46. st. 1. t. 9. Ovršnog zakona.

Prema odredbi čl. 48. Ovršnog zakona (1) ako je žalba izjavljena iz razloga iz čl. 46. st. 1. t. 7. i t. 9. do 11. tog zakona, sud prvoga stupnja dostavit će žalbu ovrhovoditelju radi očitovanja u roku od osam dana. (2) Ako ovrhovoditelj prizna postojanje kojeg od razloga zbog kojih je žalba izjavljena, sud će obustaviti ovrhu. (3) Ako ovrhovoditelj ospori postojanje tih razloga ili se ne očituje u roku od osam dana, sud prvoga stupnja donijet će bez odgode rješenje kojim će ovršenika uputiti da u roku od petnaest dana od pravomoćnosti toga rješenja pokrene parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom zbog razloga iz st. 1. toga članka zbog kojeg je izjavio žalbu.

Prema odredbi st. 5. tog članka Ovršnog zakona na pokretanje i vođenje parnice iz st. 3. toga članka na odgovarajući način se primjenjuju pravila o parnici na koju se ovršenik upućuje u povodu žalbe nakon proteka roka (čl. 51.), a prema odredbi čl. 51. st. 3. Ovršnog zakona, tužbu kojom pokreće parnicu na koju je upućen ovršenik može utemeljiti samo na razlozima koje je istaknuo u žalbi u povodu koje je upućen na parnicu.

Budući da su tužitelji u parnicu upućeni zbog razloga propisanog čl. 46. st. 1. t. 9. Ovršnog zakona, u ovom postupku bilo je potrebno utvrditi je li tuženikova tražbina prestala na temelju činjenice koja je nastala nakon sastavljanja, potvrđivanja ili ovjeravanja javnobilježničke isprave, uzimajući pritom u obzir samo one razloge istaknute u žalbi protiv rješenja o ovrsi odnosno u tužbi koji se odnose na prethodno navedeni zakonom propisani razlog zbog kojeg se upućuje u parnicu.

Suprotno tome, prvostupanjski sud je u ovom postupku odlučivao o svim razlozima istaknutim u žalbi na rješenje o ovrsi, uključujući i onaj iz čl. 46. st. 1. t. 2. Ovršnog zakona, zbog kojega ovršenik prema odredbi čl. 48. st. 1. Ovršnog zakona uopće ne može biti upućen u parnicu, nego se o njemu odlučuje u ovršnom postupku. Ostali razlozi koje su tužitelji naveli u žalbi mogu se podvesti pod razlog iz čl. 46. st. 1. t. 7. Ovršnog zakona, a to je da ovrhovoditelj nije ovlašten tražiti ovrhu na temelju ovršne isprave odnosno da nije ovlašten na temelju nje tražiti ovrhu protiv ovršenika, no, tužitelji u parnicu nisu upućeni zbog tog razloga.

Dakle, u ovoj parnici nije dopušteno ispitivati je li javni bilježnik pravilno stavio potvrdu o ovršnosti na sklopljene sporazume o osiguranju novčanih tražbina zasnivanjem založnog prava na nekretninama odnosno jesu li tuženikove tražbine dospjele, neovisno o tome što su tužitelji takav prigovor istaknuli u žalbi u ovršnom postupku, jer se radi o razlogu iz čl. 46. st. 1. t. 2. Ovršnog zakona o kojem se odlučuje u ovršnom postupku.

Također, u ovom postupku nije bilo dopušteno utvrđivati odnosi li se tuženikova tražbina u iznosu od 20.711.811,88 kn na Ugovor o okvirnom zaduženju od 15. ožujka 2011. i je li ta tražbina osigurana Sporazumom od 15. ožujka 2011., iako je tuženik tvrdio da ona potječe iz pojedinačnog Ugovora o nenamjenskom kreditu broj 6180001212 od 3. siječnja 2008., sklopljenog između tuženika i Milenka Turudića kao korisnika kredita na iznos od 18.572.384,16 kn, kao i aneksa tog ugovora. O tome bi se moglo raspravljati u ovoj parnici u slučaju da su tužitelji u nju bili upućeni iz razloga propisanog odredbom čl. 46. st. 1. t. 7. Ovršnog zakona.

Stoga je raspravljanjem o osnovanosti tuženikove tražbine sud prekoračio granice razloga zbog kojih su tužitelji upućeni u parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, budući da je trebalo raspraviti i utvrditi samo je li tuženikova tražbina prestala na temelju činjenice koja je nastala nakon sastavljanja, potvrđivanja ili ovjeravanja javnobilježničke isprave (čl. 46. st. 1. t. 9. Ovršnog zakona).

Nadalje, pod razlog iz čl. 46. st. 1. t. 9. Ovršnog zakona nije moguće podvesti ni činjenice koje se odnose na plasman sredstava korisnicima kredita prema sklopljenim ugovorima o kreditu, kao ni činjenice koje se odnose na visinu tuženikovih tražbina, budući se i o tim spomenutim pitanjima odlučuje u ovršnom postupku.

U pravu je tuženik kada tvrdi da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo sadržano u odredbi čl. 48. st. 3. Ovršnog zakona te pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje. Iz provedenog dokaznog postupka, osobito imajući u vidu nalaz i mišljenje vještaka, proizlazi da tužitelji nisu uspjeli dokazati da je tuženikova tražbina prestala na temelju činjenice koja je nastala nakon sastavljanja, potvrđivanja ili ovjeravanja javnobilježničke isprave.

Stoga je, na temelju odredbe čl. 373. ZPP-a, valjalo preinačiti prvostupanjsku presudu u točki I. njezine izreke i odbiti kao neosnovan tužbeni zahtjev za proglašenje nedopuštenom ovrhe određene rješenjem o ovrsi Općinskog suda u Vinkovcima poslovni broj Ovr-1540/12 od 25. srpnja 2012.

Budući da je presuda preinačena, valjalo je na temelju odredbe čl. 166. st. 2. ZPP-a odlučiti o troškovima cijelog postupka.

Tuženik je u sporu uspio u cijelosti te je stoga odluku o troškovima postupka potrebno donijeti na temelju odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a prema kojoj je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci i njezinu umješaću nadoknaditi troškove.

Tuženiku na temelju njegovog određenog zahtjeva pripada pravo na naknadu izdataka za sudsku pristojbu na odgovor na tužbu u iznosu 2.500,00 kn (Tar.br. 1. st. 2. Tarife sudskih pristojbi sadržane u Zakonu o sudskim pristojbama, „Narodne novine“ broj: 74/95, 57/96, 137/02, 125/11, 112/12, 157/13 i 110/15).

Nadalje, na temelju njegovog određenog zahtjeva, u skladu s odredbama čl. 20. Pravilnika o naknadi troškova u sudskim postupcima („Narodne novine“ broj 8/88, 3/94 i 150/05), u vezi s odredbama čl. 155. ZPP-a, tuženik ima pravo na naknadu troškova punomoćnika koji nije odvjetnik za zastupanje na ročištu održanom 2. prosinca 2014. u iznosu od 170,00 kn na ime dnevnica i u iznosu od 2.800,00 kn na ime putnih troškova, zatim za zastupanje na ročištu održanom 27. siječnja 2015. u iznosu od 170,00 kn na ime dnevnica i u iznosu od 2.740,00 kn na ime putnih troškova te za zastupanje na ročištu održanom 24. veljače 2015. u iznosu od 170,00 kn na ime dnevnica i u iznosu od 2.670,00 kn na ime putnih troškova, što ukupno iznosi 8.720,00 kn, jer ti troškovi nisu viši od troškova koje bi tuženik imao da je za zastupanje angažirao odvjetnika u sjedištu suda.

Slijedom navedenog, tuženik ima pravo na naknadu troškova postupka u ukupnom iznosu od 11.220,00 kn, zbog čega je, na temelju odredbe čl. 373. ZPP-a, valjalo preinačiti prvostupanjsku presudu u točki II. njezine izreke te u točki III. njezine izreke u dijelu kojim je odbijen tuženikov zahtjev za naknadom troškova postupka u iznosu od 10.289,75 kn.

Zagreb, 4. lipnja 2019.

Predsjednik vijeća
Dubravka Matas, v. r.

Za točnost otpisavka – ovlaštenu službenik
Brankica Curman